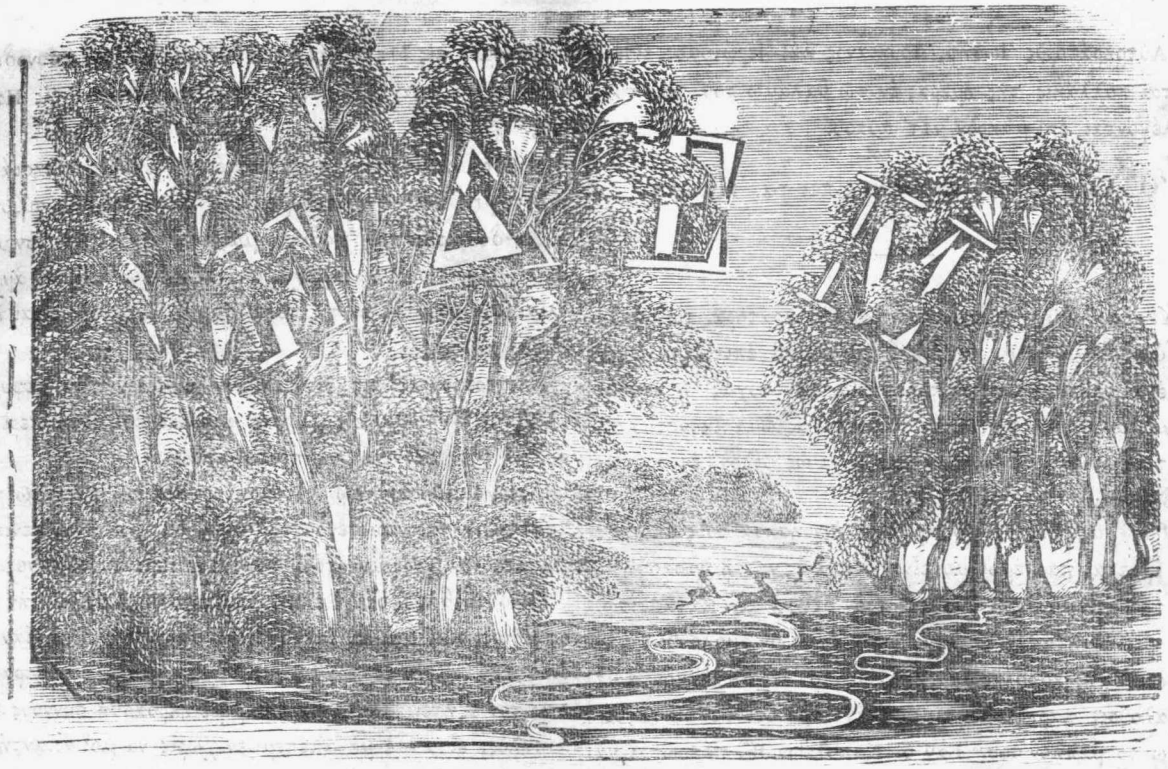

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Γ'. ΜΑΡΤΙΟΥ 15 1862. ΕΤΟΣ Α'.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Γάλλου Κόμητος ΑΑΣ ΚΑΖ (LAS CASES).

(*Συνέχεια ἴδε Φυλλ. Β'.*)

Ἐπιτροπὴ τῶν πατρικίων—Κωλενκοὺρ (Caulincourt) Φουσσέ.

Πέμπτη 22. Ἐπανέρχομαι οἴκαδε καὶ ἐνδιατρίβω τινὰς ἡμέρας· εἰς τὸ διάστημα τοῦτο παρουσιάζω εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τὴν ἐπιτροπὴν τῶν Πατρικίων· χθὲς τὴν νύκτα ἡ προσωρινὴ κυβέρνησις ἐγκαθιδρύθη ἐν μέρει· οἱ Κ. Κ. Κωλενκοὺρ καὶ Φουσσὲ, οἵτινες ἦσαν μέλη εὑρίσκοντο μεθ' ἡμῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Συγχαίρομεν τὸν πρῶτον διὰ τὴν εἰς τὰ πράγματα ἄφιξίν του καὶ ἐπιδοκιμάζομεν τὰ ἤδη γνωστὰ μέλη· ἐνῶ δὲ οὗτος ἀπαντᾷ βαναύσως εἰς τὰς προσρήσεις μας, ὁ Φουσσὲ ὑπολαμβάνει ἀφελῶς πῶς: — Ἐγὼ βεβαίως δὲν εἶμαι ὕποπτος.—Ἐὰν ἦσο τοιοῦτος, ἀπαντᾷ τραχέως ὁ ἀντιπρόσωπος Βουλαὶ Δελὰ Μὲρτ (Boulay dela Meurthe) πίστευσε ὅτι δὲν ἠθέλομεν σὲ ὀνομάσει μέλος.

Ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις παρουσιαζομένη εἰς τὸν Αὐτοκράτορα.

Ἀπὸ Παρασκευῆς 23 *μέχρι Σαββάτου* 24.—Αἱ ζητωκραυγαὶ καὶ αἱ ἐπιδείξεις τοῦ λαοῦ ἐξακολουθοῦσιν εἰς τὰ Ἠλύσια. Παρουσιάζω καὶ τὴν προσωρινὴν Κυβέρνησιν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, ὅστις ἀποπέμπων αὐτὴν διατάττει τὸν δοῦκα Δεκρὲς (Decrès) νὰ τὴν συνοδεύσῃ. Οἱ ἀδελφοὶ

τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωσὴφ, Λουκιανὸς καὶ Ἱερώνυμος, εἰσέρχονται πολλάκις τῆς ἡμέρας ἐν τῷ θαλάμῳ του, καὶ συνδιαλέγονται ἐπὶ μακρὸν μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐγκαταλείπει τὰ Ἠλύσια.

Κυριακὴ 25.—Συνοδεύω τὸν Αὐτοκράτορα εἰς Μαλμαιζὼν, (Malmaison) καὶ τῷ ζητῶ νὴ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλείψω εἰς τὰς τελευταίας του τύχας· ἡ πρότασίς μου αὕτη τὸν ἐκπλήττει διότι ὡς ἀξιωματικὸν τοῦ οἴκου του μόνον μ' ἐγνώριζεν καὶ οὐχὶ ὡς φίλον· ἐν τούτοις μὲ δέχεται.

Δευτέρα 26.—Ἡ σύζυγός μου ἐννοήσασα τοὺς σκοπούς μου ἔρχεται παρ' ἐμοί· μοὶ εἶναι δυσχερὲς νὰ τῇ ὁμολογήσω τὴν πρόθεσίν μου καὶ δυσχερέςερον ἔτι νὰ τὴν καταπείσω.

— « Φιλτάτη, τῇ λέγω· ἐὰν σήμερον ἀκολουθῶν τὴν
» φωνὴν τῆς καρδίας μου, τρέχω ὅπου ἱερὰ καθήκοντα μὲ
» καλοῦσι, παρηγοροῦμαι τούλάχιστον ὅτι δὲν καταςρέ-
» φω τὸ μέλλον σου. Ἐὰν ὁ Ναπολέων Β΄. πέπρωται νὰ
» μᾶς κυβερνήσῃ, σοὶ ἀφίνω μεγάλας ἀξιώσεις παρ' αὐτῷ·
» ἐὰν ὅμως πάλιν ἡ εἱμαρμένη ὁρίσει ἄλλέως, θέλεις ἔχει
» πάντοτε ἓν ἔνδοξον καὶ λαμπρὸν ἄσυλον, ἤτοι ἓν ὄνομα
» ὑπολημπτόμενον καὶ ἀξιοσέβαστον παρὰ πάντων· θέλωμεν
» ὅμως ἐπανίδει ἀλλήλους, ἔστω καὶ εἰς λαμπροτέραν
» τινὰ σφαίραν ».

Μετὰ πολλὰ δάκρυα καὶ ἐπιπλήξεις ἡ σύζυγός μου συγκατατίθεται, ἀφοῦ πρῶτον μὲ ἀναγκάζει νὰ τῇ ὑποσχεθῶ ὅτι θέλει δυνηθῇ νὰ μὲ ἐπανίδῃ μετ' ὀλίγον. Ἀπὸ ταύτης δὲ τῆς στιγμῆς ὁπλίζεται διὰ τοσαύτης γενναιότητος καὶ καρτερίας, ὥστε καὶ ἐμὲ αὐτὸν ἐνθαῤῥύνει καὶ προτρέπει ὡς ἄλλη Σπαρτιᾶτις εἰς τὸν καλὸν ἀγῶνα.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ἀφικνεῖται εἰς Μαλμαιζών.

Τρίτη 27.—Ἀπέρχομαι πρὸς στιγμὴν εἰς Παρισίους μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν, ὅστις εἶχεν ἔλθει εἰς Μαλμαιζὼν πρὸς ἑτοιμασίαν τῶν διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Αὐτοκράτορος προωρισμένων φρεγατῶν, καὶ ὅστις μοὶ ἀναγινώσκει ἃς ἐπιςέλλει πρὸς τοὺς πλοιάρχους διαταγὰς, καὶ μοὶ ἀναγγέλει ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ ἐλπίζει ἐπ' ἐμοὶ, καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναχωρήσω μετ' αὐτοῦ. Ὁ ὑπουργὸς μοὶ ὑπόσχεται προσέτι νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς συζύγου μου ἐν ταῖς κρισίμοις ταύταις περιστάσεσι.

Ναπολέων ὁ Β΄ ἀναγορεύεται ὑπὸ τῶν νομοθετικῶν σωμάτων.

Ἐκβάλλω ἐκ τοῦ λυκείου τὸν υἱόν μου ἵνα τὸν συμπαραλάβω μετ' ἐμοῦ· προμηθευόμεθα ὀλίγα ἐνδύματα καὶ ἐπιςρέφομεν εἰς Μαλμαιζών· ἡ σύζυγός μου μᾶς συνοδεύει ἐκεῖσε, πλὴν ἐπανακάμπτει τὴν αὐτὴν ἑσπέραν εἰς Παρισίους.

Ἡ ὁδὸς καθίσταται δυσχερεστέρα· ὁ ἐχθρὸς πλησιάζει.

Τετάρτη 28. — Ἐπεθύμουν νὰ ἐπανίδω τὴν σύζυγόν μου· ἡ δούκισσα τοῦ Ῥοβίγου μᾶς ὁδηγεῖ ἐμὲ καὶ τὸν υἱόν μου εἰς Παρισίους· ἡ ταραχὴ, ὁ ἀναβρασμὸς καὶ αἱ ἀμφιβολίαι κορυφοῦνται ἐν τῇ πόλει ταύτῃ· ὁ ἐχθρὸς εἶναι ἤδη εἰς τὰς πύλας.

Ἐπιστρέφοντες εἰς Μαλμαιζὼν εἴδομεν τὴν γέφυραν τοῦ Σατοῦ (Chatou) εἰς φλόγας· φρουραὶ ἐτίθοντο περὶ ἡμᾶς, ἧν ὅθεν φρόνιμον νὰ προφυλαχθῶμεν.

Εἰσέρχομαι παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι καὶ τῷ παριστῶ τὴν κατάστασιν τῆς πρωτευούσης; πρὸς δὲ, καὶ τὴν γενικῶς ἐπικρατοῦσαν γνώμην ὅτι ὁ Φουσσὲ ἐπρόδιδεν τὸ ἔθνος.

Τῷ διαβεβαιῶ, ὅτι ἡ ἐλπὶς τῶν ἀληθῶν Γάλλων ἦν αὐτὸς μόνος, καὶ ὅτι ἂν ἐπεθύμει νὰ σώσῃ τὴν Γαλλίαν ὤφειλε τὴν αὐτὴν ἑσπέραν νὰ τρέξῃ ἐν μέσῳ τοῦ στρατοῦ ὅστις τὸν ἐζήτει. Ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ ἠκροάσθη σύννους καὶ σιωπηλὸς, εἶτα δὲ μὲ ἀπέπεμψεν χωρὶς νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ.

Ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις θέτει τὸν Αὐτοκράτορα ὑπὸ τὴν φρουρὰν τοῦ στρατηγοῦ Βέκκερ.— Ὁ Ναπολέων ἐγκαταλείπει τὴν Μαλμαιζών. — Ἀναχωρεῖ διὰ Ῥοχεφὸρ (Rochefort).

Πέμπτη 29—*Παρασκευὴ* 30.—Καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν, ἡ ὁδὸς τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ (St Germain), δὲν ἔπαυσεν ἀντηχοῦσα ἀπὸ τὰς κραυγὰς, *ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ*! ἦτον ὁ στρατὸς ὅστις διέβαινεν ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Μαλμαιζών.

Μεσούσης τῆς ἡμέρας, ὁ ὑπὸ τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως ἀποςαλεὶς ςρατηγὸς Βέκκερ, (Becker) ἀφικνεῖται· μᾶς λέγει μετὰ τραχέους τινὸς ἢ μᾶλλον ὀργίλου ὕφους ὅτι ἔχει διαταγὴν νὰ φυλάττῃ καὶ ἐπιτηρῇ τὸν Ναπολέοντα (α).

(ἀκολουθεῖ)

(α) Ἐπιστρέψας εἰς Εὐρώπην περιέπεσαν τυχαίως εἰς χεῖράς μου τὰ ἀκόλουθα ἔγγραφα ἅπερ μεταφέρω ἐνταῦθα καθὸ ἄγνωστα εἰς τὸ δημόσιον, ἀντιγράψας αὐτὰ ἐπ' αὐτῶν τῶν πρωτοτύπων· δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην ἀναπτύξεων· αἱ εὐσυνείδητοι καρδίαι ἃς λάβωσι γνῶσιν!!!

Ἀντίγραφον ἐπιστολῆς τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὸν στρατάρχην πρίγκηπα δ' Ἐκμούλ (d'Eckmulh).

Παρίσιοι, 17 Ἰουνίου 1817.

Κύριε Στρατάρχα!

Αἱ περιςάσεις ἀπαιτοῦν τὴν εἰς τὴν νῆσον Σεξτίαν (Aix) ἀπομάκρυνσιν τοῦ Ναπολέοντος. Ἐὰν οὗτος δὲν ἐνδώσῃ, ὀφείλετε νὰ τὸν ἐπιτηρῆτε αὐστηρῶς εἰς Μαλμαιζὼν ἵνα μὴ δυνηθῇ νὰ δραπετεύσῃ. Κατὰ

συνέπειαν θέλετε θέσει ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ Βέκκερ τὴν χωροφυλακὴν καὶ τὸν ἀναγκαῖον στρατὸν ἵνα φυλάττῃ ὅλας τὰς ἐξόδους τῆς Μαλμαιζών. Θέλετε δώσει ἐπὶ τούτου τὰς δεούσας διαταγὰς εἰς τὸν γενικὸν ἀρχηγὸν τῆς χωροφυλακῆς Τὰ μέτρα ταῦτα πρέπει νὰ μένωσιν ὅσον ἔνεστι μυστικά.

Ἡ παροῦσα ἐπιστολὴ εἶναι δι' ἡμᾶς κύριε στρατάρχα, ἀλλ' ὁ στρατηγὸς Βέκκερ ὅστις θὰ ἐγχειρίσῃ τὴν τῆς κρατήσεως ἀπόφασιν εἰς τὸν Ναπολέοντα, θέλει λάβει παρὰ τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας· θέλετε διαβεβαιώσει αὐτὸν ὅτι τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους, ἡ προσωπικὴ ἀσφάλεια καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ναπολέοντος ἀπαιτοῦσι τὴν ἄμεσον ἐκτέλεσιν τῆς ἐσωκλείστου ἀποφάσεως.

(Ὑπογ.) ΔΟΥΞ ΤΗΣ ΟΤΡΑΝΤΗΣ (D'OTRANTE).

Ἀντίγραφον τῆς ἀποφάσεως τῆς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως διορισθείσης ἐπιτροπῆς.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Κυβερνήσεως λαβοῦσα, κτλ. ἀποφασίζει.

ΑΡΘΡ. Α΄.—Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν θέλει δώσει διαταγὰς ὅπως δύο φρεγάται ἐκ τοῦ λιμένος τοῦ Ῥοχεφὸρ ὡπλισθῶσιν ἵνα μεταφέρωσι τὸν Ναπολέοντα Βοναπάρτην εἰς τὰς Ἡνωμένας—Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς.

ΑΡΘΡ. Β΄.—Θέλει χορηγηθῇ εἰς τὸν Ναπολέοντα Βοναπάρτην ἐὰν ἐπιθυμῇ, διὰ προσωπικὴν αὐτοῦ ἀσφάλειαν. ἱκανὴ ἔνοπλος συνοδία, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀντιστρατήγου Βέκκερ.

ΑΡΘΡ. Γ΄.—Ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῶν ταχυδρομείων θέλει δώσει ἐκ μέρους του, τὸς ἀποχρώσας διαταγὰς εἰς ἅπαντας τοὺς σταθμούς.

ΑΡΘΡ. Δ΄.—Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν θέλει δώσει πρὸς τούτοις τὰς δεούσας διαταγὰς ἵνα αἱ φρεγάται ἐπιστρέψωσιν ἅμα τῆς ἀποβιβάσεως τοῦ Ναπολέοντος.

ΑΡΘΡ. Ε΄.—Αἱ φρεγάται δὲν θέλουσιν ἀποπλεύσει ἐκ Ῥοχεφὸρ, πρὶν τὰ ζητηθέντα διαβατήρια ἔγγραφα ἀφιχθῶσιν.

ΑΡΘΡ. ΣΤ΄.—Οἱ ὑπουργοὶ τῶν ναυτικῶν, τοῦ πολέμου, καὶ τῶν οἰκονομικῶν ἐπετράπησαν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἕκαστον ἐξ αὐτῶν, τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

(Ὑπογ.) ΔΟΥΞ ΣΗΣ ΟΤΡΑΝΤΗΣ.

Ἀντίγραφον ἐπιστολῆς τοῦ δουκὸς τῆς Ὀτράντης πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τοῦ Πολέμου.

Παρίσιοι, 27 Ἰουνίου 1815 μεσημβρία.

Κύριε Στρατάρχα!

Διαβιβάζω ὑμῖν ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς ἣν ἔγραψα πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν ἀφορώσης τὸν Ναπολέοντα. Παρακαλεῖσθε ἅμα λάβητε γνῶσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης νὰ δώσητε τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς εἰς τὸν στρατηγὸν Βέκκερ ἵνα μὴ ἐγκαταλείψῃ οὐδὲ στιγμὴν τὸν Ναπολέοντα καθ' ὅσον οὗτος μένει εἰς τὸν λιμένα.

Δεχθῆτε κτλ.

(Ὑπογ.) ΔΟΥΞ ΤΗΣ ΟΤΡΑΝΤΗΣ.

Ἀντίγραφον ἐπιστολῆς τοῦ δουκὸς τῆς Ὀτράντης πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν.

Κύριε Δούξ!

Ἡ ἐπιτροπὴ σᾶς ὑπενθυμίζει ἃς διεβίβασεν ὑμῖν ὁδηγίας πρὸ μιᾶς ὥρας. Ὀφείλετε νὰ ἐκτελέσητε κατὰ γράμμα τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐπιτροπῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης θέλει μείνει εἰς τὸν λιμένα τῆς νήσου Σεξτίας μέχρι τῆς ἀφίξεως τῶν διαβατηρίων.

Τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους, ἅπερ οὐχ ἧττον ἐνδιαφέρουσιν βεβαίως καὶ τὸν Ναπολέοντα, ἀπαιτοῦσιν ἵνα οὗτος διαμένῃ ἐν τῷ λιμένι μέχρις ὅτου τὸ μέλλον του ὡς καὶ τὸ τῆς οἰκογενείας του ἀσφαλισθῶσιν. Πᾶν μέτρον ληφθήσεται ἵνα αἱ καθ' ὁδὸν διαπραγματεύσεις ἀποθῶσιν πρὸς ὄφελός του· ἡ τιμὴ τῆς Γαλλίας ἐνδιαφέρεται· ἀλλ' ἐν τοσούτῳ εἶναι ἐπάναγκες ὅπως αἱ προφυλάξεις ἅπασαι ληφθῶσιν ὑπὲρ τῆς ἀτομικῆς ἀσφαλείας τοῦ Ναπολέοντος, ἵνα μὴ ἐγκαταλείψῃ τὴν διαμονὴν ἣν ὡρίσαντο προσωρινῶς αὐτῷ.

Δεχθῆτε, κτλ.

(Ὑπογ.) ΔΟΥΞ ΤΗΣ ΟΤΡΑΝΤΗΣ.

Ὁ Ὑπουργὸς τοῦ πολέμου πρὸς τὸν Κ. στρατηγὸν Βέκκερ.

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς διαβιβάσω ὑμῖν ἐσώκλειστον ἀπόφασιν, ἣν ἡ ἐπιτροπὴ τῆς κυβερνήσεως σᾶς ἐπιφορτίζει νὰ κοινοποιήσητε εἰς τὸν Αὐτοκράτορα Ναπολέοντα, παρατηροῦντες εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ὅτι ἡ σοβαρότης τῶν περιστάσεων ἀπαιτεῖ τὴν εἰς τὴν νῆσον Σεξτίαν ἀπομάκρυνσίν του. Ἡ ἀπόφασις αὕτη, παρατηρεῖ ἡ ἐπιτροπὴ, ἐλήφθη τόσον διὰ τὴν ἀτομικὴν ἀσφάλειαν τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅσον καὶ διὰ τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους, ἅπερ εἰσὶ πολύτιμα ἀείποτε δι' αὐτόν. Ἐὰν ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης δὲν ἐνδώσῃ εἰς τὰς διαταγὰς τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Κυβερνήσεως ἔχει σταθερὰν ἀπόφασιν ἵνα ἡ δέουσα ἐπιτήρησις ἐξασκηθῇ καὶ κωλυθῇ τοιουτοτρόπως πᾶσα ἐνδεχομένη δραπέτευσις τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος καὶ προληφθῇ πᾶσα κατὰ τοῦ ἀτόμου αὐτῆς ἐπίθεσις.

Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, Κύριε στρατηγὲ ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐλήφθη πρὸς συμφέρον τοῦ Κράτους καὶ πρὸς ἀτομικὴν ἀσφάλειαν τοῦ Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος, καὶ ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Κυβερνήσεως θεωρεῖ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὡς ἀναπόφευκτον διὰ τὸ μέλλον τῆς Αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας.

Δεχθῆτε κτλ.

Σημ. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔμεινεν ἀνυπόγραφος· διότι καθ' ἣν ςιγμὴν ἔμελλεν ν' ἀποσταλῇ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον της, ὁ πρίγκηψ Ἐκμοὺλ εἶπεν εἰς τὸν γραμματέα του.—Δὲν θέλω ὑπογράψει ποτὲ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην· ὑπογράψατε ὑμεῖς, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ. Ἀλλὰ καὶ ὁ γραμματεὺς αὐτὸς δὲν ἠδυνήθη, ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς του κωλυόμενος νὰ τὴν ὑπογράψῃ. Ἐστάλη ὅθεν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη; Ἀγνοῶ.

(Σημ. τοῦ Συγγρ.)

ΑΔΕΛΦΟΥ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ

Β.

(*Συνέχεια Ἴδε Φυλλ. Β'.*)

Ὅσαι τῶν γυναικῶν ἔλαβον φιλτάτη μου τὴν ἐπιπόλαιον καὶ ἀτελῆ ἀνατροφὴν ἢν ἐν τῷ προλόγῳ ἐσκιαγράφησα, προϊούσης τῆς ἡλικίας περιπίπτουσιν εἰς χάος βιωτικῆς ἀργίας, καθότι καθ' ὃν τρόπον ὁ κόσμος αὐτὰς, οὕτω καὶ αὐταὶ τὸν κόσμον ἀπολείπουσι· καὶ τὸ μὲν παρελθὸν διεγείρει πόθους, τὸ δὲ παρὸν ἐπιφέρει λύπας, καὶ τὸ τέλος τὸ μέλλον προξενεῖ φόβους. (α) Μόνη δὲ ἡ θρησκεία τὰ πάντα κατευνάζει καὶ παρηγορεῖ, ἐπειδὴ αὐτὴ καὶ μὲ τὸν Θεὸν μᾶς ἑνόνει, καὶ μὲ τὸν κόσμον ὡς καὶ μὲ ἑαυτοὺς μᾶς συμβιβάζει.

Ἡ θρησκεία μᾶς παρέχει χρηστὰς ἐλπίδας διὰ τὴν μέλλουσαν αἰωνιότητα, συμβιβάζουσα τὸ παρελθὸν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, καθισταμένη συνάμα καὶ ἡ μόνη ἀσπὶς ἡμῶν· μόνη αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθὴς ἀντιλήπτωρ καὶ ἀρωγὸς εἰς τὰς περιπετείας αἵτινες περιμένουσιν ἕνα ἕκαστον. Τῶν ἀρχαίων τις ἔλεγε, « εἰμὶ περιβεβλημένος τὸν τῆς ἀρετῆς μανδύαν »· περιβλήθητι ὅθεν καὶ Σὺ διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους, τὸν πολυτελῆ καὶ ἀμίαντον μανδύαν τῆς θρησκείας. (β)

Πᾶσα νέα, εἰσέρχεται εἰς τὸν κόσμον μὲ βεβαίαν ἰδέαν ὅτι θέλει εὕρει παρασκευασμένην τὴν προσωπικὴν εὐδαιμονίαν της, ὅθεν ταύτην διώκουσα καὶ μὴ δυναμένη νὰ εὕρῃ, ὡς ὁ ἐναγκαλιζόμενος τὴν νεφέλην, ἀδημονεῖ καὶ ταράττεται.

Αἱ ἡδοναὶ τοῦ κόσμου εἰσὶν ἀπατηλαὶ, φροῦδαι καὶ πικρίας μεσταὶ, διότι πάμπολλα ὑπισχούμεναι ὀλίγιστα ἀποδίδουσιν, ἀναζητούμεναι ταλαιπωροῦσιν, ἀπολαυόμεναι δὲν εὐχαριστοῦσι καὶ ἀπομακρυνόμεναι ἀπελπίζουσιν.

Ἵνα στηρίζῃς ὅθεν τὰς ἐπιθυμίας σου, σπέφθητι, ὅτι δὲν θέλεις εὕρει ἐκτὸς ἑαυτῆς ἄλλην εὐδαιμονίαν βεβαιοτέραν καὶ μονιμοτέραν. Ἐπειδὴ τὰ μὲν αἰσθήματα τῶν τιμῶν καὶ τοῦ πλούτου καθίστανται ὑπὸ τῆς ἕξεως ἢ ταχέως ἢ βραδέως φροῦδα καὶ ἐξίτηλα, ἡ δὲ κτῆσις διεγείρει νέας ἐπιθυμίας, τὰς ὁποίας ἅμα ἀποσβεσθῶσιν διαδέχονται ἐκ νέου ἕτεραι, διὸ καὶ πρὶν τὰς δοκιμάσῃς, δύνασαι νὰ διάγῃς χωρὶς αὐτῶν, ἀφοῦ ὅμως ἅπαξ τὰς γευθῇς, τότε γενόμεναι ἐκ περιττῶν ἀναγκαῖαι, σὲ καθιστῶσι πολὺ δυστυχεστέραν παρὰ πρότερον· καθότι ἀφοῦ τὰς ἀπολαύσῃς σοὶ φαίνονται διὰ τῆς ἕξεως ὀλιγότιμοι, καὶ πάλιν ὅταν τὰς στερηθῇς μένεις ἐνδεὴς καὶ ἄπορος· μόνον ἡ ἀπὸ τῆς χείρονος εἰς τὴν κρείττονα κατάστασιν μετάβασις προξενεῖ ἐνεργητικωτέραν τὴν συναίσθησιν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ ἕξις καθιστᾷ τὰ τῆς ἡδονῆς αἰσθήματα ἐξίτηλα, φείδου σεαυτῆς μὴ διατρέχῃς ἀπερισκέπτως τὸ μάταιον τοῦτο καὶ κινδυνῶδες στάδιον καὶ μὴν ἐπιθυμεῖς τὰ παθήματα νὰ σοὶ γείνωνται μαθήματα, ἀλλ' ἐκ τῆς νεαρᾶς σου ἡλικίας γυμνάζου καὶ νὰ φρονῇς ὀρθῶς καὶ νὰ πράττῃς ὀρθότερον. Ἀναμιμνήσκου ἐφ' ὅλης σου τῆς ζωῆς ὅτι ἡ ἀληθὴς εὐδαιμονία συνίσταται εἰς τὴν τῆς ψυχῆς ἡσυχίαν, (α) εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον (β) καὶ εἰς τὴν τῶν χρεῶν ἐκπλήρωσιν· καὶ τέλος μάθε, ὅτι τότε μόνον εἴμεθα εὐτυχεῖς, ὅταν αἰσθανώμεθα τὰς ἡδονὰς γεννωμένας ἀπὸ τὸ βάθος αὐτὸ τῆς καρδίας μας.

Τόσον δὲ ἀναγκαῖαι εἰσὶν αἱ ἐντολαὶ τῆς φρονήσεως ὥστε ὅσον βαθέως καὶ ἂν ἐγχαραχθῶσιν εἰς τὴν καρδίαν μας, πάλιν ὀφείλωμεν νὰ θεωρῶμεν, ὅτι εἰσὶν ἧττον τοῦ δέοντος· εἶναι δὲ ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἐκεῖνοι μᾶλλον πλησιάζωσιν εἰς τὴν ἀρετὴν, ὅσοι πρὸ πάντων ἀσχολοῦσι τὸν νοῦν περὶ τὰς σκέψεις, πληροῦντες τὴν καρδίαν ἠθικῶν ἀξιωμάτων. Ὅστις δὲ κανονίζει καὶ διευθύνει τὰς ἐσωτερικὰς κινήσεις τῆς ψυχῆς του, καὶ τὰς ἐξωτερικὰς πράξεις αὐτοῦ, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς θείους αὐτοῦ νόμους, οὗτος προσέχει νὰ μὴ παραπικράνῃ τὸν πλησίον αὐτοῦ οὐδ' εἰς τὰ πλέον μικρὰ πράγματα· φυλάττει καθαρὸν καὶ ἀδιάφθορον ὃν ἔλαβε παρὰ Θεοῦ ὀρθὸν λόγον· εἶναι μετριόφρων ἐν ταῖς εὐτυχίαις, καρτερικὸς ἐν ταῖς δυστυχίαις, γλυκὺς ἐν ταῖς συναναστροφαῖς, ὑπομονητικὸς εἰς τὰς ἐνοχλήσεις, πρᾷος εἰς τοὺς ἐλέγχους, δίκαιος καὶ πιστὸς ἐν τοῖς συναλλάγμασι, καὶ συντόμως, ἀφομοίωμα τοῦ ἁγίου Θεοῦ, ὅσον ἐνδέχεται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν (γ).

Τινὲς λέγουσιν ὅτι ὑπάρχουν δύω προλήψεις εἰς τὰς ὁποίας ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ ὑποτασσώμεθα· ἡ Θρησκεία καὶ ἡ Τιμή. Πλὴν ἡ Θρησκεία πρόληψις; Ἄπαγε! Πρόληψις εἶναι δόξα τις ἐπίσης δυναμένη νὰ θεωρηθῇ ἀληθὴς ὡς καὶ ψευδής· ἐνῷ ἡ θρησκεία εἶναι ἀψευδὴς, βεβαία καὶ ἀλάνθαστος. Ἡ δὲ τιμὴ εἶναι μὲν ἔργον ἀνθρώπινον, οὐχ ἧττον ὅμως ὅσοι τὴν παρημέλησαν ὑπέρεραν οὐκ ὀλίγας δυστυχίας. Ἀνάγκη πᾶσα ὅθεν ὡς τὸ τῆς θρησκείας οὕτω καὶ τὸ τῆς τιμῆς ἡμῶν φρόνημα νὰ ἐπιστηρίζωμεν ἐπειδὴ

(α) Βλέπε ἐπιστολὰς τῆς Κ. Ἐλισάβετ Μίλτονος. Περὶ γυναικείας ἀνατροφῆς. Ἐπιστ. 1.

(β) Ἠθικὴ Βάμβα. Περὶ θρησκείας. Σελ. 120.

(α) Dolor animi gravior est quam corpis dolor. (P. Syrus.)

(β) Ἔστιν οὖν κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον πράττειν ὅταν τὸ ἄλογον μέρος τῆς ψυχῆς μὴ κωλύῃ τὸ λογικὸν ἐνεργεῖν τὴν αὐτοῦ ἐνέργειαν.

(Ἀριστ. Ἠθικ. Βιβλ. Β'. Κεφ. Γ'.)

(γ) Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιος εἰμί. (Α'. Πέτρ. Κεφ. Α'.)

τοῦτο καὶ τὸν βίον μας αὐτὸν κανονίζει καὶ εἰς ἀνάπαυσιν συντελεῖ. Οὐδὲν ἄλλο ταράττει τὴν ἄνεσίν μας εἰμὴ τὸ νὰ φρονῶμεν κατ' ἄλλον τρόπον καὶ κατ' ἄλλον νὰ πράττωμεν. Ἡ θρησκεία (α) ὅθεν καὶ ἡ τιμὴ (β) ἃς ἦνε πασῶν τῶν πράξεών σου, φανερῶν τε καὶ ἀφανῶν τὰ κύρια ὄργανα· ἑπομένως ἔσο ἀκλονήτως ἐστηριγμένη εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀξιώματα, καὶ μὴν θεωρῇς τὴν τῶν γυναικῶν ἀρετὴν ὑπὸ τῆς συνηθείας προσδιοριζομένην, ἀλλ' οὔτε νὰ νομίζῃς ὅτι μόνον πρὸς ἀνθρωπαρέσκειαν εἶσαι ὑπόχρεως νὰ φυλάττῃς τὰ καθήκοντα, καὶ, ὅτι τέλος ὁσάκις παραβαίνουσα λανθάνεις δὲν εἶσαι εὐθύνης ὑπόδικος, ἀλλὰ σκέψου, ὅτι ἔχεις δύω δικαστήρια ἀναπόδραστα, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὀφείλεις νὰ δίδῃς λόγον τὴν συνείδησιν τουτέστι καὶ τὸν κόσμον· καὶ τὸν μὲν κόσμον δύνασαι ἐνίοτε νὰ λανθάσῃς οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν συνείδησιν. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ Κικέρων. *Μεγαλητέρα τιμωρία εἰς τὸν κακοποιὸν δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὴν συνείδησιν· διότι δὲν ταράττουσι οὐδὲ καταδιώκουσιν αὐτὸν Ἐριννύες φλογοφόροι, ἀλλ' οἱ ἐσωτερικοὶ καὶ ἀχώριστοι ἔλεγχοι τῆς συνειδήσεως, οἵτινες εἰσὶ αἱ ἀμοιβαὶ τῆς κακίας.*

Λοιπὸν, ἀφ' ἑνὸς μέρους μὲν, αὐτὴ ὑπὲρ ἑαυτῆς ὀφείλεις νὰ μαρτυρήσῃς γινώσκουσα εὐσυνειδότως, ὅτι εἶσαι ἀθῶα· ἀφ' ἑτέρου δὲ, πρόσεχε μὴ παραμελῇς καὶ τὴν τοῦ Κόσμου ὑπόληψιν, διότι ἐκ τῆς καταφρονήσεως τῆς κοινῆς δόξης, γεννᾶται ἡ τῆς ἀρετῆς περιφρόνησις.

Ὅταν περιπλεχθῇς εἰς τὰ τοῦ κόσμου καὶ λάβῃς σχέσιν μὲ τοὺς ἀνθρώπους, τότε θέλεις γνωρίσει ὅτι δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἐπαπειλῆσαι ὑπὸ τῶν νόμων, διὰ νὰ ἐμμείνῃς εἰς τὰ καθήκοντα· καθότι τῶν παρεκτρεπομένων τὸ παράδειγμα καὶ αἱ ἐπακολουθοῦσαι εἰς αὐτοὺς συμφοραὶ καὶ περιπέτειαι, θέλουσιν εἶσθαι ἱκαναὶ ν' ἀναστείλωσι καὶ τὴν πλέον ὁρμητικὴν κλίσιν σου· διότι οὐδεμία τῶν κομψοπρεπῶν γυναικῶν δύναται νὰ ἀρνηθῇ (ἂν θέλῃ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν), ὅτι τὸ νὰ λησμονῇ τις τὸν ἑαυτόν του εἶναι τῶν δυστυχημάτων τὸ ἔσχατον (γ).

Ἡ αἰδὼς εἶναι διάθεσις ἀπὸ τὴν ὁποίαν καρποφορούμεθα τὰ μέγιστα· μὴ συγχέῃς ὅμως τὴν αἰσχύνην μὲ τὴν αἰδὼ, καθότι ἡ μὲν αἰσχύνη διαταράττει μόνον τὴν ἡσυχίαν μας χωρὶς νὰ ῥυθμίσῃ τὰ ἤθη μας, ἡ δὲ αἰδὼς μᾶς ἀποτρέπει ἀπὸ τὴν πρᾶξιν τῶν αἰσχρῶν διὰ τὸν φόβον τῆς ἀτιμίας· ἃς ὁμολογήσωμεν λοιπὸν ὅτι ἡ διάθεσις αὕτη εἶναι τῶν γυναικῶν φίλος πιστότατος (α).

Μὴ νομίζῃς ὅμως ὅτι μόνη σου ἀρετὴ πρέπει νὰ ἦναι ἡ αἰδὼς, ὡς πλεῖσται τῶν γυναικῶν νομίζουσιν, ἀγνοοῦσαι πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν καὶ θεωροῦσαι τὴν αἰδὼ ὡς ἐξαρκοῦσαν· διὸ καὶ ἀξιῶσι διὰ ταύτην καὶ μόνην νὰ ἀποκλείωνται ἀπὸ τὰ τῆς κοινωνίας χρέη, τὰ ἀναγκαῖα ἄλλως τε διὰ τὸν πολιτικὸν δεσμὸν, καὶ τὴν κατὰ χρέος ἔντιμον συνάφειαν, καὶ μολοντοῦτο νὰ ἦνε ἀτιμωρητὶ ἀλαζόνες καὶ φιλόψογοι, ἀλλὰ ἔσο βέβαια ὅτι ἡ αἰδὼς οὐ μόνον τῶν λόγων σου καὶ τῶν πράξεών σου πρέπει νὰ προηγῆται, ἀλλὰ καὶ τὰ διαβήματά σου νὰ καθοδηγῇ καὶ τὰ βλέμματά σου νὰ διευθύνῃ καὶ τέλος ὅλην νὰ σὲ κοσμῇ καὶ περικαλλύνῃ. Πρώτη σου ὅθεν στολὴ ἃς ἦναι ἡ κοσμιότης ἥτις εἶναι καὶ τοῦ αἴσχους παρακάλυμμα καὶ τῆς καλλονῆς παραπλήρωμα.

Δὲν εἶσαι, φιλτάτη μου, φυσικῶν χαρίτων ἄμοιρος ἀλλ' οὖσα ἐστερημένη καλλονῆς ὑπερφυοῦς ἀναπλήρωσον τὸ ἐλλειπὲς μὲ τὴν ἠθικὴν τῶν πράξεών σου διακόσμησιν. Εἷς τῶν ἀρχαίων λέγει· *ἡ ὡραιότης εἶναι τυραννία σύντομος καὶ τῆς φύσεως τὸ πρῶτον προοίμιον· φέρουσι δὲ αἱ ὡραῖαι ἐπὶ τοῦ μετώπου των τὰ συστατικὰ των γράμματα.* Ἀληθῶς τὸ κάλλος ἐμποιεῖ αἴσθημα τέρψεως εἰς τὰς καρδίας μας προκαταλαμβάνον αὐτάς· διὸ μὴ παραμελῇς τὰ φυσικά σου χαρίσματα, ἀλλ' ἐπιμελοῦ συνάμα ν' ἀποκτήσῃς καὶ πλεονεκτήματα ἐπείσακτα. Τὸ τυραννικὸν ὅμως τοῦ κάλλους ἐπὶ πολὺ δὲν διαρκεῖ, ἀλλ' ὡς ῥόδον ἀπανθεῖ καὶ μαραίνεται ἐν βραχὺ, διὰ τοῦτο αἱ γυναῖκες αἱ μηδὲν ἕτερον ἐκτὸς τῆς καλλονῆς κεκτημέναι εἰσὶ πτωχαὶ καὶ ἄθλιαι (β).

Πρὸς ὅσους δὲ τῶν ἀνδρῶν σοὶ προσκολλῶνται διὰ τὰ φυσικά σου θέλγητρα, δεῖξον φιλίαν χρησόθη καὶ ἄκακον ὥστε νὰ ἑλκύσῃς αὐτοὺς διὰ τῆς ἑδραίας σου ἀρετῆς καὶ τῶν ἀξιοπρεπῶν προτερημάτων σου (γ).

(Ἀκολουθεῖ.)

(α) L'amour de la religion conduit nécessairement à la pratique de toutes les vertus morales et sociales. (Mme Miremont.)

(β) L'honneur éssentiel d'une femme consiste dans sa vertu. (Mme Veryur.)

(γ) Χίλων ὁ Λακεδαιμόνιος, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ἔλεγε τὸ φιλοσοφικώτερον τῶν γνωμικῶν τὸ « Γνῶθι σαυτόν. » Ἰδοὺ τί λέγει καὶ ὁ Aguyard περὶ τούτου τοῦ ἀντικειμένου. Femmes! ne l'oubliez point· la bonne tenue et la décence sont les sentinelles de votre vertu. Prenez garde au laisser-aller! du laisser-aller, au laisser-faire il n'y a guère que l'épaisseur d'un fichu mal mis.

(α) La pudeur parelà beauté, comme la rosée embellit la nature (Labouisse).—Κινέζικον δὲ τὶ ἀπόφθεγμα τοῦ σοφοῦ Λὶ-Χὶ ἀποφαίνεται οὕτω· — Ἡ αἰδὼς εἶναι ἡ ἀνδρία τῶν γυναικῶν.

(β) Οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἔλεγον. Δύσμορφος εἴην μᾶλλον ἢ καλὴ κακή. Γαλλικὴ δέ τις παροιμία λέγει· ὁ μαργαρίτης ἀγνοεῖ τὴν ἀξίαν του· τὸ ἄνθος τὸ ἄρωμά του· διὰ νὰ ὑπερτερήσῃς τὸν μαργαρίτην καὶ τὰ ἄνθη νέα κόρη, ἀγνόει τὴν καλλονήν σου.

(γ) Toutes les femmes pourraient être belles; il n'est pas de figure si irrégnlière qu'elle ne puisse produire une impression agréable lorsque elle est animée par des pensées nobles et aimantes. Si la douceur n'est pas la première vertu de la femme, elle est peut-être son plus puissant moyen du bonheur. (V. Maquel.)

ΑΛΛΑΙ ΜΕΝ ΒΟΥΛΑΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ,

ΑΛΛΑ ΔΕ ΕΡΩΣ ΚΕΛΕΥΕΙ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

Α'.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος τοῦ ἔτους 185 . . . ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κ. Ι . . . κατὰ τὸ Σταυροδρόμιον, ἐδίδετο ὁ πρῶτος ἑσπερινὸς χορός.

Ἦν ὥρα 11η τῆς νυκτὸς ὁπότε ἐχορεύετο ὁ τρίτος στρόβιλος (Valse).

Νέος ἡλικίας εἴκοσι δύο μέχρις εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, κανονικὸς τοὺς χαρακτῆρας, γλυκὺς τὴν μορφὴν, λίαν μελαγχολικὸς, ἐνδεδυμένος μὲ ἀρκετὴν φιλοκαλίαν ἅμα καὶ ἀφέλειαν ἵστατο εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, αἰθούσης μεγαλοπρεποῦς, εἰς ἣν ὁ χορὸς ἐγένετο, ἔχων τὸ ὄμμα αὐτοῦ προσηλωμένον ἐπὶ νεάνιδος ὀλίγον μελαγχροινῆς, μὲ ὀφθαλμοὺς μαύρους καὶ γλυκεῖς, στόμα μικρὸν καὶ ἀνάστημα μέτριον, τὴν κεφαλὴν τῆς ὁποίας ἐστόλιζον ἄνθη χρώματος κυανοῦ, ἐνῷ ἡ λευκὴ καὶ ἡ διὰ κυανῶν ἐπίσης ταινιῶν κεκοσμημένη ἐσθῆς της, διὰ κεντητῶν πεποικιλμένη χρυσωμάτων, ἐξήστραπτεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπείρων τῆς αἰθούσης φώτων.

Ὁ Φίλιππος (οὕτως ὠνομάζετο ὁ νέος τοῦ ὁποίου προαναφέραμεν τὰ χαρακτηριστικὰ) θεωρῶν ἢ μᾶλλον ἐπιτηρῶν τὴν νεάνιδα προσεπάθει νὰ προσελκύσῃ τὸ βλέμμα αὐτῆς, ὅπερ ἄλλως τε ἐκείνη ἐφαίνετο ὅτι ἀπέφευγεν· ἐνατένιζε δὲ πρὸς αὐτὴν, ὡς ἐνατενίζει ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ ἡ καρδία του καὶ ὁ νοῦς του προΐσταντο περὶ τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς πόδας τῆς δεσποινίδος ἐκείνης τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα ἀκροθιγῶς μόνον παρετήρει κάποτε τὸν Φίλιππον.

Ἡ Ἀριάδνη καὶ ὁ Φίλιππος πρὸ πολλοῦ ἐγνωρίζοντο καιροῦ, πολλάκις συνωμίλησαν καὶ πολλάκις συνεχόρευσαν, πρὸ μιᾶς ὅμως ἑβδομάδος τῶν ὅσων διηγούμεθα ἡ Ἀριάδνη ἔπαυσε νὰ ἦναι διὰ τὸν Φίλιππον φίλη, ἢ μᾶλλον ἤρξατο νὰ ἦναι δι' αὐτὸν ὂν ἀνώτερον παρ' ὅτι τὸ ἐθεώρει πρότερον καὶ ἄξιον πλειοτέρας προσοχῆς.

— Καὶ πῶς, κύριε Φίλιππε, εἶπε, πλησιάζων νεαρός τις ὑπαλληλίσκος, δὲν χορεύετε ἀπόψε; Τῇ ἀληθείᾳ ὁμοιάζετε στρουθίον πληγωμένον. . . .

— Ἐπισκεπτόμενον ὑπὸ ὁμοιοπαθοῦς συναδέλφου του, προσέθηκεν ὁ Φίλιππος.

— Ναὶ, δὲν λέγω ὄχι, ἀλλ' εἰσερχόμενος εἰς τὸν χορὸν καὶ χορεύων, σημαίνει ὅτι εὐελπίζομαι ἐπὶ τῆς θεραπείας μου, ἐνῷ ὑμεῖς. . . .

— Ἐνῷ ἐγὼ δὲν εὑρίσκω οὐδεμίαν εἰς τὸν χορὸν εὐχαρίστησιν.

— Τὸ παραδέχομαι, διότι τὸ ὁποῖον ἐπιζητεῖτε πρόσωπον ὑπεχρεώθη ὑπ' ἐμοῦ εἰς δύο στροβίλους.

— Δηλαδὴ . . . . εἶπεν ὠχριάσας ὀλίγον ὁ Φίλιππος.

— Δηλαδὴ, ἡ Δεσποινὶς Ἀριάδνη, ἡ ὡραιοτέρα ἀπόψε τοῦ χοροῦ καὶ ἡ ἐλαφροτέρα χορεύτρια. . . .

— Μὴ λησμονῆτε, κύριοι, προσέθηκεν ἡ Ἀριάδνη πλησιάσασα, ὅτι παρῆλθεν ἡ ἐποχὴ τῶν μυθολογιῶν.

— Ποσῶς Ἀριάδνη, διότι ὁμιλοῦμεν περὶ πραγματικοτήτων, εἶπεν ὁ Φίλιππος καταβιβάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ ἀνθέξῃ ἀπέναντι τοῦ μαγνητισμοῦ τοῦ βλέμματος τῆς ὡραίας κόρης.

— Καθόσον μάλιστα, προσέθηκεν ὁ νεανίσκος, ἔλεγον εἰς τὸν Κ. Φίλιππον τὴν ὁποίαν ἀπήλαυσα εὐχαρίστησιν συγχορεύσας μεθ' ὑμῶν τὸν στρόβιλον.

— Νομίζω ὅτι καὶ τὸν ἄλλον στρόβιλον σᾶς τὸν παρεχώρησα.

Ὁ Φίλιππος ἤγειρε τὸ βλέμμα του πρὸς αὐτὴν, ἐκείνη ὅμως δὲν τὸ παρετήρησε.

— Περίεργον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, μήπως μόνη της προσκαλῇ τοὺς χορευτάς!

— Ἂν δὲν μὲ λανθάνῃ ἡ μνήμη, Δεσποινὶς, ἀπήντησεν ὁ νεανίσκος, μόνη σας μοὶ τὸ ὑπεσχέθητε.

— Ναὶ, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ φανῆτε καὶ ὑμεῖς ὀλίγον ἐλεήμων ἀπόψε. Ἰδοὺ ἐδῶ εἷς κύριος, εἷς γνώριμός μου, εἷς φίλος μου τέλος πάντων, ὅστις μένει ἀχόρευτος, ἴσως, διότι δὲν εὗρε κυρίαν μεθ' ἧς νὰ συγχορεύσῃ. Ὁ ἔχων δύο χιτῶνας ὀφείλει νὰ προσφέρῃ τὸν ἕτερον, ὁ ἔχων δύο χοροὺς μὲ τὴν αὐτὴν κυρίαν, ὀφείλει νὰ παραχωρήσῃ τὸν ἕτερον εἰς τὸν Κύριον Φίλιππον.

— Δεσποινίς. . . .

— Δὲν σᾶς βιάζω ποσῶς, δὲν πιστεύω ὅμως νὰ μὲ ἀποποιηθῆτε τόσον μικρὰν χάριν.

— Εὐγνωμονῶ μεγάλως, Δεσποινὶς Ἀριάδνη, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος οὐχὶ ἄνευ ἐσωτερικῆς ταραχῆς, λυποῦμαι ὅμως ὅτι ἀπόψε ἀπεφάσισα νὰ μὴ χορεύσω ποσῶς.

— Πῶς, ἀποποιεῖσθε; εἶπεν ἡ Ἀριάδνη.

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στερήσω τὸν κύριον τῆς εὐτυχίας ἣν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ χοροῦ ἐπρόλαβε νὰ ἐξασφαλίσῃ δι' ἑαυτόν.

— Τοὐλάχιστον θὰ μὲ δώσητε πρὸς ὀμικρὸν τὸν βραχίονά σας, Κ. Φίλιππε, εἶπεν ἡ Ἀριάδνη, ἀτενίζουσα αὐτὸν μὲ βλέμμα ὑπερήφανον.

— Τὸν βραχίονά μου! . . .

— Μάλιστα, ἐπεθύμουν νὰ συνομιλήσωμεν ὀλίγον, δὲν πιστεύω νὰ μὲ ἀρνηθῆτε καὶ τοῦτο.

Ὁ μῦρα πνέων νεανίσκος ἀπεμακρύνθη πάραυτα ὑποκλινόμενος, οὐχὶ ἄνευ δυσαρεσκείας παρατηρῶν τὴν πρὸς τὸν Φίλιππον φαινομένην τῆς Ἀριάδνης προτίμησιν.

Ἡ Ἀριάδνη ἐπακουμβήσασα εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Φιλίππου, εἰσῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν πλησίον οἴθουσαν, ἥτις ἔρημος τὴν στιγμὴν ἐκείνην οὖσα, παρεῖχε αὐτοῖς ἄνεσιν διεξοδικῆς συνδιαλέξεως.

— Φίλιππε, εἶπεν ἡ Ἀριάδνη, μικρὸν ὠχριάσασα, πρὸ πολλοῦ γνωριζόμεθα καὶ ἡ μεταξύ μας σχέσις κατέστη ἀδελφική, ἡ μεταξύ μας ὅμως ἐπικρατοῦσα τοσαύτη οἰκειότης πολλὰ κατὰ δυστυχίαν ἐγέννησε σκάνδαλα. . . .

— Σκάνδαλα εἴπατε, Δεσποινὶς, δὲν ἐπίστευον ὅτι τὸ μεγαλήτερον σκάνδαλον ἠδύνατο νὰ παρεμποδίσῃ τὴν πρόοδον ἀγάπης ἀδελφικῆς.

— Ναὶ, καὶ ὅμως, Φίλιππε, ἡ ἀδελφικὴ αὕτη ἀγάπη μὲ ἐφόβιζε πολύ.

— Σᾶς ἐφόβιζε. . . .

— Ναὶ, διότι ἐφοβούμην τὴν πρόοδόν της, ἐφοβούμην μήπως ἡ ἀγάπη αὐτὴ καταστῇ ἔρως. Σὲ εἶπα ἐφοβήθην, διότι, Φίλιππε, ἤνοιζα τὴν καρδίαν μου μίαν ἡμέραν καὶ εἶδον ὅτι, ἡ πρὸς σὲ κλίσις μου ἐξέλιπε παντελῶς, εἶδον συγχρόνως, ὅτι σὺ εἶσαι ἀνίκανος νὰ πραγματοποιήσῃς τὰς μετέπειτα ἐπιθυμίας τῆς καρδίας μου, καὶ σὲ τὸ λέγω χωρὶς νὰ φοβῶμαι τὸ παραμικρὸν, Φίλιππε, διότι ἡ καρδία μου ἀνέκαθεν ἐπεπόθει δόξαν καὶ πλούτη.

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ, Δεοποινὶς, εἶπεν ὠχριάσας ὁ Φίλιππος.

— Ναὶ, τὸ πιστεύω, καὶ σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν περὶ ἐμοῦ ἰδέαν σου, Φίλιππε· ἡ μήτηρ μου ὅμως ὑπῆρξε διδάσκαλός μου, καὶ γνωρίζεις ὅτι εἰς καρδίαν νεάνιδος νεαρὰν, εἰς καρδίαν ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐκτὸς τῆς φιλίας, οὐδὲν ἄλλο εἰσεχώρησεν αἴσθημα, αἱ τοιαῦται ἐντυπώσεις ἃς ζωγράφος καλὸς, ὡς ἡ μήτηρ μου παριστᾷ, αἱ τοιαῦται λέγω ἐντυπώσεις μένουν ἀνεξάλειπται. Θὰ ἐπιχειρισθῇς ἴσως νὰ μὲ συμβουλεύσῃς καὶ νὰ ἐξαλείψῃς ἀπ' ἔμπροσθέν μου τὴν εἰκόνα ἥτις τόσον τοὺς ὀφθαλμούς μου προσείλκυσεν....

— Ἐγώ! Δεσποινὶς, ἀπατᾶσθε.

— Καὶ ὅμως εἶσαι ὠχρὸς, Φίλιππε.

— Ναὶ, ἔχω μικρὰν ἀδιαθεσίαν.

— Φίλιππε, Φίλιππε, εἶπεν ἡ Ἀριάδνη μελαγχολικῶς κινοῦσα τὴν κεφαλὴν, μὴ ζητῆς νὰ μὲ ἀπατήσῃς, εἰσεχώρησα εἰς τὴν καρδίαν σου καὶ ἐνεβάτευσα εἰς ἅπαν τὸ ἐν αὐτῇ μυστήριον. Φίλιππε, ἐπατέλαβεν ἡ Ἀριάδνη λαβοῦσα τὴν δεξιάν του καὶ ἀτενίζουσα αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτὶ, Φίλιππε, μὲ ἀγαπᾶς!

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο τὸ ἄλλως τε ἀπροσδόκητον, ὁ Φίλιππος ἔγινε κάτωχρος καὶ κρούσας τὸ μέτωπόν του διὰ τῆς δεξιᾶς, ὕψωσε τὸ βλέμμα εἰς τὸν οὐρανὸν ἔνδακρυ, διότι ἐνόμιζε συγκοινωνὸν τοῦ μυστικοῦ του μόνον τὸν Ὕψιστον.

— Ὦ, ναὶ, Φίλιππε, ὁ ἐρῶν δὲν ἀγαπᾶ τοὺς χοροὺς, δὲν ἐπιθυμεῖ τὰς διασκεδάσεις, ἡ ἐρῶσα καρδία ζητεῖ ἐκστάσεις καὶ δι' αὐτὸν ἔκστασις, οὐρανὸς καὶ γῆ εἶναι αὐτὴ ἡ ἐρωμένη του, εἶναι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἐφ' ἧς τὸ πᾶν κατοικεῖ. Δὲν συνεχόρευσες μετ' ἐμοῦ, διότι ἐφοβήθης μήπως σοὶ ἐπέλθῃ λειποθυμία, δὲν μὲ συνωμίλησας, διότι ἔμπροσθέν μου ἤθελες μένει ἄλαλος. . . . Ὦ, ναὶ, μὴ μὲ διακόπτῃς, σὲ ἐγνώρισα, Φίλιππε, καὶ σὲ ἐξετίμησα ἀρκούντως, μὴ ἀπαιτήσῃς ὅμως, πρὸς θεοῦ νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὸ αἴσθημά σου, διότι δὲν δύναμαι . . . . διότι δὲν θέλω τὸ πράξει ποτέ.

— Ἀριάδνη. . . .

— Φίλιππε, ὁμιλῶ πρὸς σὲ, ὡς νὰ ὡμίλουν πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, πρὸς τὴν μητέρα μου, πρὸς αὐτὸν τὸν ἴδιον Θεόν. Ναὶ, σοὶ εἶπον ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὸ αἴσθημά σου, καὶ ἀπὸ τοῦδε μάλιστα θέλω προσπαθήσει νὰ ἀποφύγω τὰ βλέμματά σου.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἐπίστευον, Δεσποινὶς, προβλέπω ὅμως ὅτι δὲν θὰ τὸ κατορθώσητε.

— Καὶ διατὶ Φίλιππε;

— Διότι, Ἀριάδνη, ἔκραξεν ὁ Φίλιππος ἀφήσας τὸν βραχίονα τῆς νεαρᾶς κόρης καὶ ἐπιστηριχθεὶς ἐπί τινος ἐπίπλου, διότι ἡ καρδία μου οὐδὲν ἕτερον φέρει προσφιλὲς ὂν εἰμὴ ἐσὲ, ὦ ναὶ, σὲ ἣν ἐφανταζόμην ἀείποτε μειδιῶσαν πρός με, σὲ, ἥτις καὶ κοιμώμενον καὶ ἐγρηγοροῦντα μὲ ἐπεσκέπτεσο. Τὰ βλέμματά μου, Ἀριάδνη, δὲν θὰ τὰ ἀποφύγῃς ποτὲ, ποτὲ, σοὶ λέγω, διότι αἰωνίως μένεις ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

— Λοιπὸν θὰ μὲ ἀγαπᾶς πάντοτε! ἔκραξεν ὠχριῶσα καὶ ἡ Ἀριάδνη.

— Ἐνόσῳ ὁ θεὸς μὲ διατηρεῖ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον νὰ σὲ θεωρῶ, καὶ μὲ παραλάβῃ εἰς τὸν ἄλλον νὰ σὲ περιμένω, εἶπεν ὁ Φίλιππος θέττων τὴν χεῖρα εἰς τὸ στῆθος του.

Ἡ Ἀριάδνη τότε ἔφερε τὸ βλέμμα της πρὸς τὸν Φίλιππον, πρὸς τὸν νέον ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἔμελλε νὰ τὴν ἀκολουθῇ καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ὕπαρξιν· ἀναλογισθεῖσα δὲ τὰς συνεπείας ἑνὸς τοιούτου ἔρωτος, κατετρόμαξεν.

Τὴν ἠγάπα, τὴν ἠγάπα μανιωδῶς, τὴν ἠγάπα ὡς ἠδύνατο νὰ ἀγαπήσῃ νέος εἰς ἡλικίαν εἴκοσι ἐτῶν. Κατετρόμαξε λέγομεν, διότι ὁ ἔρως τοῦ Φιλίππου ἦτον ἀπαρχὴ ἔρωτος φοβεροῦ καὶ δεινοῦ, ἦτο σπινθὴρ μέλλων τρομερὰν ν' ἀνάψῃ πυρκαϊὰν, ἦτον ὡραίας μουσικῆς ἁρμονίας τὸ πρῶτον γλυκὺ προανάκρουσμα.

— Φίλιππε, εἶπεν ἡ Ἀριάδνη, δὲν ἀναλογίζεσαι ὀλίγον τὰς συνεπείας ἑνὸς τοιούτου ἔρωτος.

— Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτᾶτε περὶ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον οὐδέποτε θὰ ἀγαπήσητε.

— Ἔχω ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτῶ περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὅστις θὰ μὲ ἀκολουθῇ αἰωνίως, διότι δὲν δύναμαι νὰ μένω ἀνάλγητος εἰς τὰς ὁρμὰς ἑνὸς τοιούτου ἔρωτος, ἱκανοῦ τὰς τρομερωτέρας δυσκολίας νὰ μεταβάλλῃ εἰς τερπνὴν καὶ εὐδιάβατον κλίμακα ὅπως μὲ πλησιάσῃ. Ἀγνοεῖς λοιπὸν, ὅτι ὁ ἔρως σου μέ φέρει εἰς θέσιν νὰ φοβοῦμαι περὶ ἐμαυτῆς Φίλιππε!

—Ὁ ἔρως μου, Ἀριάδνη, ἀπήντησε καθιζάμενος ὠχρότερος ὁ Φίλιππος, εἶναι εὐγενὴς, εἶναι γενναῖος, ὁ ἔρως μου εἶναι ἔρως μαθητοῦ, καὶ τὸ αἴσθημά μου αἴσθημα λατρείας φοβερὰς καὶ δεινῆς, ὁμοίας ὅμως ἐκείνης ἣν ἀναπέμπομεν πρὸς τὸν Ὕψιστον. Ναὶ σᾶς ἀγαπῶ, καὶ προβλέπω ὅτι τοιοῦτος πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι πάντοτε, ὡς τὸ κῦμα τοῦ ὠκεανοῦ τὸ ἀκολουθοῦν κύμα ἄλλο μέχρις οὗ ἀπαντήσῃ βράχον καὶ συντριφθῇ, καὶ ἡ καρδία μου θὰ ἀκολουθῇ τὴν σκιάν σας παρ' ἀνθρώπου ὅμως ὅστις τῆς χειρός σου τὴν προσέγγισιν θεωρεῖ ἁμάρτημα καὶ τὸν ἀσπασμὸν τῶν αἰσθημάτων του παραβίασιν, μὴ φοβεῖσαι τὸ παραμικρόν· ὁπότε λατρεύεις ἓν ὄν, τοῦ ὁποίου ὄχι ἡ ἀπόλαυσις, ἀλλ' ἡ θρὶξ μόνη τῆς κεφαλῆς σὲ φέρει τὴν αἰωνιότητα, ὦ τότε τὸ ὂν ἐκεῖνο εἶναι ἄξιον νὰ τεθῇ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ διὰ νὰ τὸ προσκυνῇς, ὡς τίθεται ἐπὶ τῆς καρδίας σου καὶ τὸ λατρεύεις!

Εἰσέτι δὲν εἶχε τελειώσει ὁ Φίλιππος, καὶ κυρίός τις ἡλικίας πεντήκοντα πέντε μέχρις ἑξήκοντα ἐτῶν, πλήρης βαφῶν καὶ ἀρωμάτων μὲ κοιλίαν προέχουσαν, φυσιογνωμίαν χυδαίαν εἰσῆλθεν εἰς τὴν μονήρη ἐκείνην αἴθουσαν καὶ ἐπλησίασε τὴν Ἀριάδνην κλίνων τὴν κεφαλὴν, καὶ ὑψῶν τοὺς ὤμους εἰς τρόπον γελοιωδέστατον.

— Δεσποινὶς, εἶπεν ἐνῷ ἔπαιζεν εἰς τοὺς δακτύλους του τὴν χονδροειδῆ τοῦ ὡρολογίου του ἅλυσσον, εἶσθε ὑποχρεωμένη εἰς τὸ τετράζυγον;

— Ὄχι, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Ἀριάδνη.

Ἐπιθυμεῖτε λοιπὸν νὰ συγχορεύσωμεν;

— Εὐχαρίζω, ἀπήντησεν ἡ νεάνις, καὶ πάραυτα ἀπῆλθον καὶ οἱ δύο τῆς αἰθούσης ἐκείνης, εἰς ἣν ἀφῆκαν τὸν Φίλιππον ἐκστατικὸν καὶ ἄγριον, μεθυσκόμενον μετ' εὐδαιμονίας εἰς τὴν ἀτμοσφαίραν, μεθ' ἧς ἡ Ἀριάδνη πρὸ ὀλίγου συνεκοινώνησεν.

Ἡ Ἀριάδνη τῆς ὁποίας προαναφέραμεν τὴν εἰκόνα, ἦτον θυγάτηρ μητρὸς, ἧς ὁ ἀνὴρ ἀποθανὼν ἀφῆκε περιουσίαν ἱκανὴν νὰ διαθρέψῃ μόνον αὐτὴν καὶ τὴν θυγατέρα της, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ κορέσῃ τὰς πολαπλὰς ἀπαιτήσεις τῆς καρδίας της διὸ μετ' ἀνυπομονησίας περιέμενε νὰ ἴδῃ ὑπανδρευμένην τὴν θυγατέρα της μετ' ἀνδρὸς πλουσίου δυναμένου νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς φαντασιοπληξίας τόσον αὐτῆς, ὅσον καὶ τῆς Ἀριάδνης εἰς τῆς ὁποίας τὴν καρδίαν εἶχε κατορθώσει νὰ εἰσχωρίσῃ τὴν πρὸς τὰ πλούτη κλίσιν καὶ τὸν πρὸς τὴν ἐπίδειξιν ἔρωτα.

Ὁ δὲ Φίλιππος, ὀρφανὸς πατρὸς καὶ μητρὸς, ἀπήντα μὲν τὰ ἔξοδά του μὲ τὸν ὁποῖον ἀπελάμβανε μισθὸν διατελῶν γραμματεὺς εἰς ἐμπορικὸν κατάστημα, ὁ μισθὸς ὅμως οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαρκέσῃ πρὸς διατήρησιν συζύγου ὁποία ἡ Ἀριάδνη. Ἐὰν ὅμως ἡ Ἀριάδνη ἀγαπῶσα τὸν Φίλιππον προσήρχετο μετ' αὐτοῦ εἰς γάμον, ἤθελον ζήσει εὐτυχεῖς; — *Ὁ ἔρως δὲν χορταίνει!* φωνάζουν οἱ γονεῖς. Καὶ ὅμως ὁ ἀνὴρ ὅστις ἀγαπᾶ τὴν σύζυγόν του θέλει προσπαθεῖ, ὅλαις δυνάμεσι, ὅπως προλαμβάνῃ καὶ τὰς ἐλαχίστας αὐτῆς ἐπιθυμίας αἵτινες, καθὸ προερχόμεναι ἀπὸ γυναῖκα ἀγαπῶσαν αὐτὸν, δὲν θὰ ὦσιν βεβαίως ἀνόητοι, οὐδὲ θὰ ὑπερβαίνωσι τὰ ὀλίγα των ἔσοδα. Ἐνῷ ὁ ἀνὴρ ὁ πλούσιος ὁ νυμφευόμενος, διότι πρέπει νὰ νυμφευθῇ δύναται, συμβὰν ἀρκετὰ σύνηθες, νὰ πτωχεύσῃ καὶ τότε θὰ προσπαθῇ νὰ εὐχαριστῇ τὴν σύζυγόν του τόσον μόνον ὅσον ἀπαιτεῖ ἡ κοινωνία αὐτή. Ἂς συμπεράνει ἔπειτα πᾶς τις, τολμῶμεν εἰπεῖν, ὁποῖον βίον θὰ διάγῃ καὶ πόσον θὰ εὐχαριστῆται ἡ γυνὴ ὑπανδρευθεῖσα μόνον, διότι ὁ σύζυγος ἦτον πλούσιος.

Αἱ φίλαι τῆς Ἀριάδνης τῇ ἔλεγον πολλάκις, φέρουσαι εἰς τὴν ἐνθύμησίν της νεόν τινα οὗτινος ἐτύγχανε ποτὲ εἰς συναναστροφήν.

— Δὲν δύνασαι, Ἀριάδνη, ἢ νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι ὁ νέος οὗτος φέρει τὸν τύπον ἀγγελικῆς μορφῆς. Δὲν εἶναι οὕτως;

— Ἔχει χρήματα; ἠρώτα παρευθύς.

— Ὅσα διὰ νὰ ζήσῃ τὴν σύζυγόν του.

— Διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ ὅμως τὰς ἀπαιτήσεις καὶ φαντασιοπληξίας της ὄχι; λοιπὸν δὲν εἶναι δι' ἐμέ.

Ὥστε ἡ κόρη αὕτη, κατὰ τὰς διδαχὰς τῆς φιλοδόξου καὶ φιλοπλούτου μητρός της, ἠγάπα τὸν ἄνδρα τὸν πλούσιον, τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου ἡ προέχουσα κοιλία τῇ ἐφαίνετο ἀριστούργημα τῆς φύσεως, διότι τὰ θυλάκιά του ἦσαν πλήρη χρημάτων, τὸ δὲ ἀργύριον τὸ τοσοῦτον ἐπαγωγὸν τοῖς πᾶσι, ἔφθασε νὰ κατισχύσῃ τόσον τῆς καρδίας της, ὥστε οὐδὲν ἄλλο ἐφρόνει ἱκανὸν νὰ συντελέσῃ, ἢ μᾶλλον νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν εὐδαιμονίαν της, ἢ ἀνὴρ πλούσιος. Ὅθεν ὁ μεθ' οὗ συνεχόρευε τὸ τετράζυγον κύριος τῇ ἐφαίνετο ἐπιτηδειότατος καὶ ἐλαφρόπους χορευτὴς, οὐχ ἧττον δὲ καὶ ἐρασμιότατος σύζυγος.

Ἦν ὥρα τρίτη μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὅτε ἡ Ἀριάδνη ἀνεχώρει ἐκ τοῦ χοροῦ.

Πολλοὶ τῶν νέων περιέμενον εἰς τὴν θύραν τῆς μεγάλης αἰθούσης ἵνα ἴδωσι τὰς ἐξερχομένας κυρίας καὶ λάβωσι καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ χαιρετισμοῦ μειδίαμα. Μεταξὺ αὐτῶν ἔβλεπέ τις καὶ τὴν ὠχρὰν τοῦ Φιλίππου μορφήν.

Ἡ Ἀριάδνη ἐλαφρόπους καὶ μειδιῶσα ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ἐπακουμβῶσα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Κυρίου Δ. . . τοῦ μεθ' οὗ συνεχόρευσε τὸ τετράζυγον παχυσώμου ἀνδρός.

Ἡ Ἀριάδνη ἦτον εὐτυχής. Πᾶν ὅτι ἐπεθύμει σχεδὸν τὸ ἀπέκτησε, διότι φράσεις τινες λεχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ κυρίου Δ.... ἀφῆκαν γλυκείαν εἰς τὴν καρδίαν της ἐντύπωσιν.

Ἡ μήτηρ της ἐπακουμβῶσα καὶ αὐτὴ εἰς τοῦ ἀδελφοῦ της τὸν βραχίονα ἠκολούθει τὸ προπορευόμενον ζεῦγος μειδιῶσα καὶ αὐτὴ ἐξ εὐχαριστήσεως διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κ. Δ... ἔδειξε πρὸς τὴν Ἀριάδνην προτίμησιν καὶ διὰ τὸ ὁποῖον προεμάντευε τῆς θυγατρός της μέλλον.

—Ἐλπίζω, Δεσποινὶς, εἶπεν ὁ Κ. Δ... ἀφίνων τὴν Ἀριάδνην ἐλευθέραν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ φορεῖον της, ὅτι σναγνωρίσασα ἣν μοὶ προσέφερεν ἡ συναναστροφή σας εὐχαρίστησιν, κρίνετε περιττὴν πᾶσαν παραιτέρω διαβεβαίωσιν.

— Μὴ λησμονεῖτε ὅμως, κύριέ μου, εἶπε τῆς Ἀριάδνης ἡ μήτηρ ἀπὸ τοῦ φορείου της, ὅτι ἡ θυγάτηρ μου ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἰδίας εὐχαριστήσεις της δὲν εὑρίσκει καταλληλότερον τόπον ἢ τὸν οἶκον μας εἰς τὸν ὁποῖον ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀξιωθῶμεν τῆς εὐχαριστήσεως νὰ σᾶς δεχθῶμεν.

Καὶ πάραυτα αἱ θύραι τῶν φορείων ἐκλείσθησαν ἐνῷ ὁ Κ. Δ.... τελευταίαν ποιήσας ὑπόκλισιν ἀνεχώρει.

Ὁ δὲ Φίλιππος ἀκούσας ἅπασαν τὴν μικρὰν αὐτὴν συνδιάλεξιν, ἐνῷ ψυχρὸς τὸν ἐπερέχεε ἰδρὼς, ἐπορεύθη μὲ κεκυφυῖαν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν οἶκον του.

(ἕπεται τὸ τέλος)

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΡΩΣΣΟΥ.

Πρὸ ἑνὸς ἔτους κατῴκει εἰς Παρισίους Ῥῶσσος τις ἑκατομμυριοῦχος τοῦ ὁποίου ἡ μόνη ἐπιθυμία μετὰ τὴν ἐκεῖσε ἄφιξίν του ἦτο νὰ εὕρῃ φίλους ἱκανοὺς νὰ τὸν διασκεδάζωσι, τὰ ἑξῆς ὅμως πάντοτε κατέχοντες προσόντα: Νὰ μὴ ὦσιν πνευματώδεις, ἀλλ' ὑγιεῖς, εὔθυμοι καὶ πλούσιοι.

Ἤθελεν αὐτοὺς ὑγιεῖς, διότι ἄνευ τῆς ὑγείας ἀδύνατον νὰ ὦσιν εὔθυμοι· πλουσίους, ὅπως μὴ λάβωσι ποτὲ ἀνάγκην τῶν χρημάτων του, καὶ τοῦτο, διότι φύσει εἶχε ἀπέχθειαν πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων.

Τέλος ἐπέτυχε 15 τοιούτους τοὺς ὁποίους καὶ ἐδέχετο καθημερινῶς εἰς τὸν οἶκόν του καὶ συνεγευμάτιζε μετ' αὐτῶν. Τοσοῦτον δὲ προσεκολλήθη καὶ ἠγάπησε τοὺς πεντεκαίδεκα αὐτοῦ φίλους, ὥστε ἀναλογιζόμενος ὅτι ἤθελε ποτὲ φύγει ἢ δυσθυμίσει τις ἐξ αὐτῶν, ἔφριττεν.

Ὁ Κ. Λαμβὲρτ Ζ. ἀπετέλει μέρος τῆς ὁμάδος ταύτης.

Μιᾷ τῶν ἡμερῶν εἷς τῶν φίλων του προσερχόμενος τῷ λέγει ὅτι ὁ Κ. Λαμβὲρτ Ζ. ἐχρεωκόπησεν.

Ὁ φίλος μας Ῥῶσσος ἐνθυμήθη πάραυτα ὅτι ἄνευ τῆς εὐτυχίας ἡ εὐθυμία ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ, διὸ συνοφρυωθεὶς ὀλίγον διὰ τὸ ἀπευκταῖον τοῦ φίλου του δυστύχημα ἀπεφάσισε τὴν ἐπιοῦσαν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

Ὁ Κ. Λαμβὲρτ Ζ. τὴν ἐπιοῦσαν ἐδέχθη εἰς τὸν οἰκόν του τὸν Ῥῶσσον ἑκατομμυριοῦχον.

— Γνωρίζεις, κύριε, ἔκραξε παραχρῆμα ὁ Ῥῶσσος ἰδιότροπος, ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ βλέπω ἀπέναντί μου πρόσωπα κατηφῆ.

— Λυποῦμαι μεγάλως δι' αὐτό, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Κ. Λαμβὲρτ, ἡ δυστυχία μου ὅμως εἶναι τοσαύτη, ὥστε ἀδύνατον εἶναι τὸ πρόσωπόν μου νὰ μὴ ἀπεικονίζῃ τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας μου. Ἕνα ἑκατομμύριον καὶ 200 χιλ. φρ. ἔχασα ἐν ἀκαρεῖ, περιπλέον δὲ καὶ 100 χιλ. φρ. τὰ ὁποῖα χρεωστῶ πρὸς ἐξώφλησιν.

Ὁ βδελυττόμενος τὰ κατηφῆ πρόσωπα Ῥῶσσος ἐξάξας πάραυτα ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του τὰ ἀναγκαῖα πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ποσοῦ γραμμάτια τῶν τραπεζῶν Γαλλίας καὶ Ῥωσσίας, ἐνεχείρισε ταῦτα εἰς τὸν Κ. Λαμβὲρτ ὅστις μείνας ἔκθαμβος, ἤρξατο ἐπὶ τέλους συνελθὼν νὰ ὁμιλῇ περὶ ὑποχρεώσεων, ὅτε ὁ φίλος του Ῥῶσσος διακόψας αὐτόν:

— Δὲν μὲ χρεωστεῖς τὸ παραμικρόν, τῷ εἶπεν, πᾶν ὅ,τι ἔπραξα τὸ ἔπραξα δι' ἐμαυτόν· ἐπεθύμουν νὰ σὲ βλέπω εὔθυμον, ἐνῷ ἐὰν ἔμενες πτωχὸς ἤθελες εἶσθαι τὸ ἐναντίον· μὴ μὲ ὁμιλῆς περὶ ὑποχρεώσεως σὲ παρακαλῶ. Ἤθελεν εἶσθαι ἀχειότατον ἐὰν μοὶ ἀνέφερε περὶ ὑποχρεώσεως καὶ ὁ φασιανὸς τὸν ὁποῖον τρώγω, διότι ὁ μάγειρός μου πληρώνει δι' αὐτὸν 40 φράγκα.

Καὶ ὁ Ῥῶσσος ἰδιότροπος ὁ παρομοιάσας τὸν εὐγενῆ Γάλλον μὲ φασιανὸν, ἐξῆλθεν τῆς οἰκίας τοῦ φίλου του καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια ψιθυρίζων τὴν λέξιν *ὑπόχρεως* ὡς νὰ τῷ ἐφαίνετο παράδοξος. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Π. Θ. ΒΟΥΡΟΥΚΛΑΣ.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΛΟΓΟΙ ΕΝΔΟΞΩΝ ΤΙΝΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.— Τὸ δρᾶμα ἐτελείωσεν.—ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀφοσίωσίς σας;—ΝΕΡΩΝ.—Οἱ καλόγηροι! οἱ καλόγηροι! οἱ καλόγηροι!—ΕΡΡΙΚΟΣ Η'.—Εἰς τὰς χεῖράς σου Κύριε.—ΤΑΣΣΟΣ.—Ὅλον τὸ βασίλειόν μου διὰ μίαν στιγμὴν ἀκόμη!—Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΕΛΙΣΑΒΕΤ.—Ἀρκεῖ.—ΛΟΚ.—

Δὲν ὑπάρχει αἷμα εἰς τὰς χεῖράς μου.—ΦΡΕΔΕΡΙΚΟΣ Ε'. —Αὐτὸς εἶναι ὁ θάνατος;—ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ'.—Ἀφήσατέ με ν' ἀκούσω ἀκόμη μίαν φορὰν τοὺς γλυκεῖς ἐκείνους ἤχους οἵτινες ὑπῆρξαν ἡ παραμυθία καὶ ἡ χαρά μου.—ΜΟΖΑΡ. —Ἐσώθην.—ΚΡΟΜΒΕΛ.—Ἔχε τὴν εὐλογίαν τοῦ θεοῦ φίλη μου.—Ο ΙΑΤΡΟΣ ΖΟΝΣΩΝ.—Πῶς; ὁ ἐχθρὸς ἐτράπη εἰς φυγήν; ἀποθνήσκω εὐχαριστημένος!—Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΒΟΛΦ.—Ἔσο σοβαρός.—ΓΡΟΤΙΟΣ. — Ἡ ἀρτηρία δὲν πάλλει πλέον.—ΧΑΛΛΕΡ.—Ὅλοι ὑπάγωμεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ὁ Βὰν-Δὺκ εἶναι μαζῆ μας. — Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΓΑΙΝΣΒΟΡΟΥΓ.—Δώσετε μίαν καθέκλαν εἰς τὸν Δαϋρόλλ. —ΣΕΣΤΕΡΦΙΕΛ.—Καλά.—ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ. — Ἀφήσατέ με νὰ ἀποθάνω μὲ τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς.—ΜΙΡΑΒΩ— Μὴν ἀφήσετε νηστικὴν τὴν μικρὰν Νέλλην (*μικρὸν κυνάριον*)—ΚΑΡΟΛΟΣ Β'.—Αἰωνία ἐλευθερία.—ΑΔΑΜΣ.— Πάντοτε καλλίτερα· πάντοτε πλέον ἥσυχος.—ΣΧΙΛΛΕΡ. —Ἠγάπησα τὸν θεόν, τὸν πατέρα μου, καὶ τὴν ἐλευθερίαν.—Κ^α δε ΣΤΑΕΛ—Ἀρχηγὸς στρατοῦ.—ΝΑΠΟΛΕΩΝ —Ἰδοὺ ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου.—ΒΥΡΩΝ.—Σφίγξε μου φίλε τὴν χεῖρα μου ἀποθνήσκω.—ΛΑΦΙΕΡΠΣ.—Ἀρχίζω νὰ ἐπανέρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου.—ΒΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤΤ—Ἀφήσατε νὰ εἰσέλθῃ τὸ φῶς.—GOETHE—Καλά. — ΒΕΛΙΓΚΤΩΝ—Θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους.—ΛΑΜΕΝΝΑΙ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.—Κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον, ὁ λοχαγὸς Dampierre αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥώσσων ἐξητήσατο παρὰ τοῦ στρατηγοῦ τὴν ἄδειαν νὰ στείλῃ τινὰ εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον ὅπως ἀναγγείλῃ εἰς τοὺς συστρατιώτας του τὴν διάσωσιν τῆς ζωῆς του καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν του ἵνα καὶ οὗτοι εἰδοποιήσωσι περὶ τούτου τὴν οἰκογένειάν του.

— Ἡ Γαλλικὴ φιλοτιμία μοῦ εἶναι γνωστὴ ἀπήντησεν φιλοφρόνως ὁ Ῥῶσσος στρατηγός, ὥστε ἐὰν μοὶ ὑπόσχεσθε νὰ ἐπιστρέψητε μετὰ τρεῖς ὥρας, δύνασθε νὰ φέρητε ὁ ἴδιος τὴν ἀγγελίαν ταύτην.

Καὶ πάραυτα, ὁ λοχαγὸς Dampierre βαίνει ἐφ' ἵππου ὃν ὁ εὐγενὴς ἐχθρός του τῷ προσφέρει, φθάνει ἐν ῥοπῇ εἰς τὸ Γαλλικὸν στρατόπεδον, μετὰ τριῶν δὲ ὡρῶν ἀπουσίαν ἐπιστρέφει εἰς τὰ Ῥωσσικὰ σκηνώματα.

ΑΓΛΛΙΚΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ. — Ἀποθανὼν βαθύπλουτός τις Ἄγγλος Φρανσὲς Δοὺς καλούμενος, παρήγγειλεν ἐν τῇ διαθήκῃ του.—*Ὁ χειροῦργός μου, Ἀντώνιος Καρλὺς, θέλει μοῦ ἀποκόψει τὴν κεφαλὴν καὶ μοῦ ἀποσπάσει τὴν καρδίαν ἵνα μὴ δυνηθῶ ν' ἀναστηθῶ ἐν περιπτώσει δευτέρας παρουσίας.* Ἕτερος τις δὲ Σαμουὴλ Βαλδουάϋν καλούμενος τελευτήσας τὴν 20 Μαΐου 1786 ἐσημείου ἐν τῇ διαθήκῃ του. — *Οἱ συγγενεῖς μου θέλουν ῥίψει τὸ σῶμά μου εἰς πλησιόχωρον τινὰ ποταμὸν πρὸς πεῖσμα τῆς συζύγου μου ἥτις μὲ ἐφοβέριζε ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ χορεύῃ ἐπὶ τοῦ μνήματός μου.*

ΥΓΕΙΑΙΝΟΙΤΕ.—Συγγραφεῖς τινὲς ἀναφέρουσιν ὅτι κατὰ τὸν Δον αἰῶνα ἐπιδημία τις ἐνέσκηψεν ἐν Εὐρώπῃ ἧς πρῶτον σύμπτωμα εἰς τοὺς προσβαλλομένους ἦτο τὸ πτάρνισμα· διὸ ἅμα τις ἐπταρνίζετο τῷ ἔλεγον *Ὑγειαίνοιτε.*

Ἡ παράδοσις αὕτη εἶναι λελανθασμένη, διότι καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἐπεκράτει τὸ ἔθιμον τοῦτο· μόνη δὲ διαφορὰ ὑπάρχει ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ πταρνίζεσθαι ἦν σημεῖον ὑγείας· ἡ δὲ παρ' ἡμῖν εὐχὴ σήμερον *Ὑγειαίνοιτε*, ἀπενέμετο εἰς τοὺς πταρνιζομένους οὐχὶ ὡς εὐχή, ἀλλ' ὡς ἐπιβεβαίωσις.

ΑΠΟΙΚΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΝ ΚΟΡΣΙΚΗ.—Ὅτε οἱ Γάλλοι ἀπεβιβάσθησαν ἐν Πελοποννήσῳ κατὰ τὸ 1827, εἷς Κορσικανὸς τυμπανιστὴς ἀκούων τοὺς Ἕλληνας χωρικοὺς ὁμιλοῦντας, « —Διάβολε, ἀνέκραξεν, αὐτὴ εἶναι ἡ γλῶσσα τοῦ τόπου μου! » Καὶ ἐσχάτως δύο Ἕλληνες περιεπάτουν εἰς τὸ βουλεβάρτον τῶν Παρισίων, ὅτε χωροφύλαξ τις γεννηθεὶς ὡσαύτως ἐν Αἰακείῳ (Ajaccio) πλησιάσας αὐτοὺς ἤρχισε νὰ τοῖς ὁμιλῇ Ἑλληνιστί.

Ἰδοὺ πῶς ἐξηγοῦνται τὰ δύο ταῦτα ἀνέκδοτα.

Κατὰ τὸ 1673 ἀποικία Σπαρτιατῶν ἀπῆλθεν εἰς Τοσκάνην, μετὰ πενταετίαν δὲ πάλιν δευτέρα ἀποικία Σπαρτιατῶν μετοίκησεν ἐν Κορσικῇ. Ὅτε δὲ περὶ τὸ 1730 οἱ Κορσικανοὶ ἐπανεστάτησαν κατὰ τῶν καταδυναστευόντων αὐτοὺς Τοσκάνων, προσέβαλλον τὴν μικρὰν ἀποικίαν καὶ τὴν διεσκόρπισαν. Οἱ διασωθέντες κατέφυγον εἰς Αἰάκειον ἔνθα ἐπανελθούσης τῆς ἡσυχίας ἀπεκατεστάθησαν.

ΙΟΥΛΙΟΣ Β'.—Ἰούλιος Β'. Πάπας Ῥώμης, ὅστις ἐν ἡλικίᾳ ἑβδομήκοντα ἐτῶν ἐπολιόρκησε τὴν Μιρανδόλαν, διέταξε τὸν περικλεῆ Μιχαὴλ—Ἄγγελον νὰ τῷ ἐγείρει ἀνδριάντα ἐξ ὀρειχάλκου. Ὁ καλλιτέχνης ἀγνοῶν τί νὰ θέσῃ εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα τοῦ Ποντίφηκος, τῷ εἶπεν:—Ἐπιθυμῆτε, ἅγιε Πάτερ, νὰ θέσω εἰς τὴν ἀριστεράν σας ἓν βιβλίον;—Ὄχι τέκνον μου, ἀπήντησεν ὁ ἅγιος Πατὴρ, θέσον ῥομφαίαν διότι ἠξεύρω νὰ τὴν μεταχειρίζωμαι καλλίτερον.

ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.—Κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ γενικοῦ ἐξάρχου τῆς Ῥώμης δημοσιευθεῖσαν στατιστικὴν, ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἁγίας Ἕδρας κατὰ τὸ 1861 συνίστατο ἐξ 184,587 ψυχῶν, ὑποδιαιρουμένων ὡς ἑφεξῆς· 40 ἐπίσκοποι, 1385 ἱερεῖς κοσμικοὶ, 2474 ἱερομόναχοι, 1657 μαθηταὶ φροντιστηρίων καὶ γυμνασίων, 2232 μοναχοὶ, 2613 μαθήτριαι εἰς τὰ ὀρφανοτροφεῖα καὶ μοναστήρια, 282 μὴ καθολικοὶ, 4226 Ἰουδαῖοι, καὶ οἱ λοιποὶ καθολικοί. Ὁ τῆς αἰωνίας πόλεως πληθυσμὸς κατ' ἀντίθετον λόγον τῆς ἐπαπειλούσης αὐτὴν πολιτικῆς τρικυμίας ηὐξήθη ἐπαισθητῶς, καθότι τὸ 1860 συνέκειτο μόνον ἐξ 184,049 ψυχῶν.

———

ΠΟΙΗΣΙΣ.

———

ΕΝ ΔΑΚΡΥ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ

ΛΕΟΥΤΣΑΚΟΥ.

Ceux qui bravement sont morts pour la patrie,
Ont droit qu' à leur cercueil la foule vienne et prie.
(Victor Hugo.)

Μόλις φαιδρὰ τῆς ἄνοιξις ἀνοῖγαν τὰ λουλούδια
Καὶ τὰ πουλάκια ς' τὰ κλαδιὰ
Ἀρχίνησαν μὲ μελῳδιὰ
Νὰ ψάλλουνε τραγούδια. . . .

———

Μόλις νὰ πρασινίζουνε ἀρχίνησαν οἱ κάμποι,
Ν' ἀνθίζουν κρίνα 'δῶ κ' ἐκεῖ
Κι' ἀπὸ χαρά μας καρδιακὴ
Τὸ μάτι μας νὰ λάμπῃ. . . .

———

Κ' εὐθὺς εὐθὺς σὲ μιὰ στιγμὴ ς' τὰ πράσινα χορτάρια
Σηκώθηκαν ἀπανωτὰ
Τὰ τῆς Ἑλλάδος πεταχτὰ
Κ' ἀνδρεῖα παληκάρια.

———

Τῆς ἄνοιξις ταῖς εὐμορφιαῖς νὰ ψάλλουν μόνο πᾶνε,
Τὴ νιότη τους καὶ τὴ ζωὴ
Μέσ' ς' ταῖς χαραῖς μές' ς' τὴ βοὴ
Θελήσανε νὰ φᾶνε!

———

Θελῆσαν ς' τῆς πατρίδος μας τὰ δροσερὰ λουλούδια
Σ' τὰ ῥόδα καὶ ς' τῆς εὐωδιαῖς,
Μὲ τῶν πουλιῶν τῆς μελῳδιαῖς
Νὰ ψάλλουνε τραγούδια!

———

Κ' ἐσὺ σὰν ἄκουσες καὶ σὺ τὴν προσφιλῆ φωνή τους
Ὁ ς' τὴν πατρίδ' ἄκουστὸς
Τινάχθηκες σὰν ἀετὸς
Καὶ 'βρέθηκες μαζῆ τους.

———

Χορεύατε, φωνάζατε ὀλίγ' ἀδέλφι' ἀντάμα
Χωρὶς φαΐ, χωρὶς κρασί,
Προσμένοντες ἀπ' τὴν χρυσῆ
Τὴν Παναγιὰ τὸ θάμα. . . .

———

Τὰ θάματα πλὴν λείψανε . . . . κ' οἱ ἴδιοι ἀδελφοί σας
Ἀντὶ φαΐ ἀντὶ πιοτὶ
Νὰ φέρουν, τρέξανε αὐτοὶ
Νὰ φᾶνε τὴ ζωή σας!!!

. . . . . .

———

Ἕνα βολάκι τρομερὸ σφυρίζει κ' ὅλο τρέχει,
Ἀπ' Ἕλληνα εἶχε ῥιχθῆ,
Ἐχθρὸν ζητοῦσε νὰ χωθῇ
Κ' ἐχθρὸν δὲν ἀπαντέχει. . . .

———

Ἐσὺ ποῦ τότε ἔτρεχες νὰ σώσῃς τὰ πιστά σου
Ἀδέλφια ἔτρεξε κ' αὐτὸ
Καὶ σὲ προφθαίνει τὸ ζεστὸ
Καὶ 'μβαίνει ς' τὴν καρδιά σου.

———

Σὰν ἔπεσες ἐγύρισες καὶ εἶδες τὸν ἐχθρό σου·
Ἐστέναξες . . . . κι' εἰς τὴ στιγμὴ
Βγαίν' ἡ ψυχή σου μὲ ὁρμὴ,
Γιατ' εἶδες πῶς 'σκοτώθηκες ἀπ' ἕνα ἀδελφό σου!!!

———

Ν. Γ. Π.

Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΦΘΕΙΣΑ ΝΕΑΝΙΣ.

Quando le sere al placido chiaror
di un ciel stellato.
Meco figea nel ethere lo sguardo i-
namorato.
E questa mano a stringermi nella sua
man sentia.
A ! mi tradia !
(Luisa Miller)

Εἰς τὸ γελόεν παρελθὸν τῶν νεαρῶν μου χρόνων
Ἠτένισα μὲ ἔκςασιν, καὶ εἶδον μετ' ἀγώνων
Ὁπόσον εἶμ' ἀλλοία!
Τοῦ ἔαρος μ' ἀναπολῶ τὴν πρώτην ἀμβροσίαν
Καὶ εἰς τοῦ χρόνου τὸν βωμὸν προσφέρω ὡς θυσίαν
Ἐν δάκρυ ἡ ἀθλία.

Ἐντὸς χειμάῤῥου διαρκοῦς τῶν ἀναμνήσεών μου,
Ἐν μέσ' ἀπείρων γλυκερῶν ἀναπολήσεών μου,
Ποῦ τρέχω, ποῦ βαδίζω;
Εἰς μέλλον, φεῦ! ἀόριστον σκληρῶς μεμονομένη,
Ὑπὸ θυέλλης ναυαγὸς εἰς βράχους ἐῤῥιμένη,
Τὶ πλέον, τὶ ἐλπίζω;

Ἐμπρός μου ἄδυτος πυθμὴν ὠκεανοῦ ἀγρίου,
Ἐκεῖ ἀφόρητος τροφὴ, τὰ δάκρυα τοῦ βίου,
Ποῖον νὰ προτιμήσω;
Ποῦ τέλος καταφύγιον, ποῦ πλέον ἡσυχίαν;
Τῶν θλίψεών μου ἄνεσιν, Θεὲ, παρηγορίαν
Ποῦ, οἴμοι! θ' ἀπαντήσω;

Ὡς ῥόδον ἤμην ἀνθηρὰ τὸν πλάνον ὅτε εἶδον,
Ἐξ ἔτη τραγικώτατα, ματαίων πλὴν ἐλπίδων
Μ' ἐμάραναν ταχαίως,
Καὶ φύλλον ἤδ' ἀπόξηρον χειμερινὸν κλονοῦμαι
Εἰς ὄλεθρον ὁλοτελῆ ἡ δυστυχὴς φοβοῦμαι
Μὴ εὑρεθῶ τυχαίως.

Ναὶ ἐνθυμοῦμαι ζωηρῶς τὰς πλάνους τ' ὑποσχέσεις·
Πῶς, οἴμοι! πόσον ὁ σκληρὸς ς' τὰς μεταξύ μας σχέσεις
Ἀχάριστος ἐφάνη!
Ὁ ἔρως του ἦν δόλιος, οἱ ὅρκοι του οἱ τόσοι,
Αἱ καταῤῥέουσαι συχνὰ τῶν ὀφθαλμῶν του δρόσοι
Μεγάλη ἦσαν πλάνη!

Εἰς ἄλλους τόπους συμφορά! τὸ βῆμα τώρα φέρει!
Εἰς ἄλλην ὁ ἐπίβουλος δακτύλιον προσφέρει!
Ἐγὼ δὲ μόνη μένω,
Θεὲ, ἀπαρηγόρητος! τὸ ἐνεστὼς τὸ κρύον
Συχνάκις καταβρέχουσα μὲ ποταμοὺς δακρύων,
Τὸν θάνατον προσμένω!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ.

ΠΑΡΗΛΘΕΝ ΩΣ ΣΚΙΑ!

To-die to sleep-no more
(Shakspare)

Ὠχρὰ ἐπὶ τῆς κλίνης της χθὲς ἔκειτο εἰσέτι,
Χθές! ὅτε μόλις ἤρχισε τὸν πόδα της νὰ θέττη
Εἰς τὴν οὐδὸν τοῦ βίου καὶ νὰ συνάζῃ ἄνθη!..
Ὡς ῥόδον εἰς τὸν κάλυκα διήνοιγε χθὲς ἔτι
Ἀλλὰ εἷς σκώληξ τ' ἀνθηρὰ καὶ νεαρά της ἔτη
Προώρως ἐλυμανθη!

Τὸ χθὲς ὠχρόν της μέτωπον τοῦ ῥόδου εἶχε χρῶμα,
Πυρὸς ἀκτίνας ἐῤῥιπτε τὸ σβέσαν ἤδη ὄμμα,
Καὶ ἡ μορφὴ ἐκείνης, ἦτο μορφὴ ἀγγέλλου.
Μὲ βλέμμα καθεὶς ἔκπληκτον ἐκείνην ἐθεώρει,
Κ' ἐπ' οὐρανοῦ ἐνόμιζεν ὅτι ἐκεῖν' ἡ κόρη
Τὸν ἦγεν ἀνεφέλου.

Τὸ χθὲς παρῆλθεν τάχιστα, μ' αὐτὸ ἡ καλλονή της
Κ' ἡ τόσον ἐναρμόνιος ἀγγελικὴ φωνή της,
Τὸ θεῖον της μειδίαμα, ἡ ῥοδινὴ χροιά,
Κ' ἡ χθεσινὴ ὠχρότης της ἥτις μᾶς συνεκίνει,
Παρῆλθον οἴμοι! μετ' αὐτῶν παρῆλθεν καὶ ἐκείνη,
Παρῆλθεν ὡς σκιά!

Α. Ι. Σ. (Σάμιος.)

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

ΦΥΛΛ. Α'. Σελ. 11 Στίχ. 30 ἀντὶ ὡραῖον ἀνάγν. δακρυῤῥέον

ΦΥΛΛ. Β'. Σελ. 15 Στίχ. 4 ἀντὶ Κάρολος ὁ Δ'. βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἀποθανὼν ἄτεκνος, ἀνάγν. Ἀποθανόντος τοῦ Καρόλου Δ'. βασιλέως τῆς Γαλλίας ἀτέκνου,